

K SEBE

PAVEL „HIRAX“ BARIČAČ

K SEBE

.pavel HIRAX Baričák

V roku 2015 vydalo vydavateľstvo HladoHlas Group, spol. s r. o.
ako svoju 73. publikáciu

Jazyková úprava Anna Fričová

Ilustrácie Janka Sofia Thomková

Grafika a zalomenie Pavel „Hirax“ Baričák

Vydanie prvé

Vytlačila tlačiareň Těšínské papírny

Objednávky:

HIRAX Shop, Rumunskej armády 1/6, Martin 036 01

www.hiraxshop.sk, obchod@hiraxshop.sk

Hiraxove básne a iné plody jeho tvorby nájdete na adrese:

www.baricak.blog.sme.sk

Kontakt na autora:

hirax@hirax.sk

Facebook: Pavel „Hirax“ Baričák (spisovateľ)

ISBN 978-80-89711-43-7

K SEBE

PAVEL HIRAX BARIČAK

Sebe a Tej,
*ktorá vybrala si ma
za muža...*

I. K SEBE

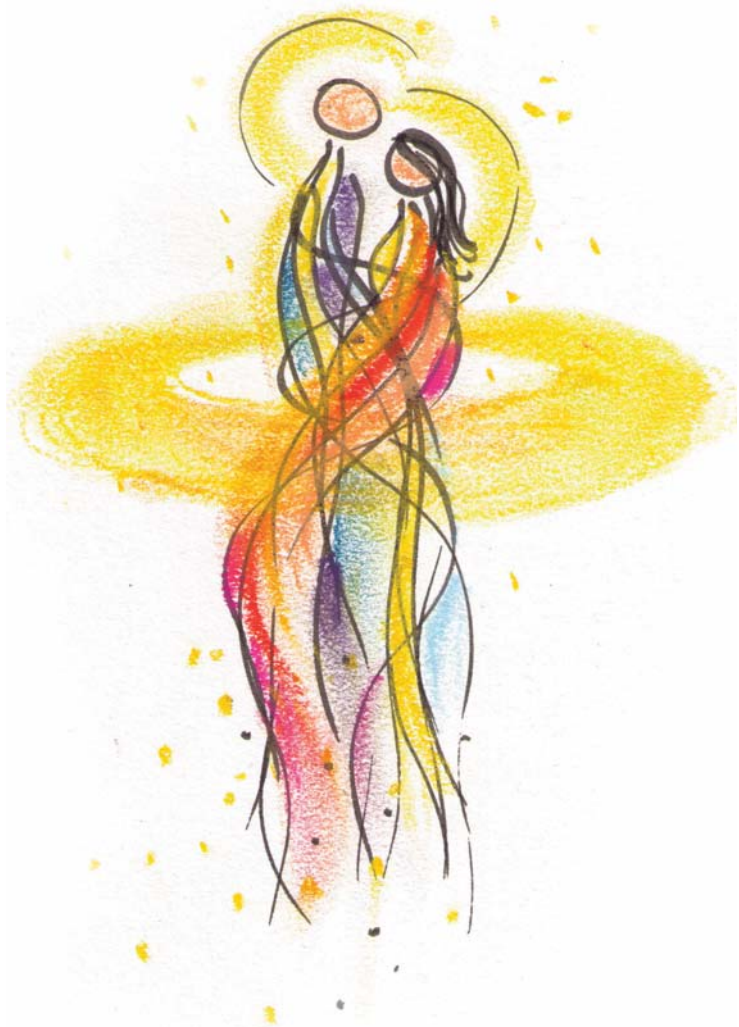
VZBŪKOL SOM Z TEBA

Cez dotyk šialenstvo,
spoločný vzdych,
v trasení vrchol,
dych nezná náhod...

Neha v potope očistných slz,
vkĺzol som v teba, známa-neznáma.
Ach, Bože, načo tie tajnosti?
Svet nás už aj tak zatratil...

Len vzdychy a potopa
magickej noci,
žeravé telá, vtáci a mušle,
do seba spletené horúce duše.

Zabudnem, vymažem,
inak sa pomažem.
Ach, Bože, pošepni,
odkiaľ sa poznáme?

K ŤEBE

Raz ťa znova vyzlečiem
z tvojich snov
navzdory všetkým predsudkom
spájať brehy budem
pery prebudím hrou
slová prepočujem
oči prepojím
vzdáš sa mi
veď budeš mnou

Sama si ma do srdca skryješ
sama rozum vzdychmi prehlúšiš
sama si ma pod kožu vryješ
sama sa vo mne lonom utopíš
sama orgazmom ukrižuješ
všetky tie hlúpe zákony
ktoré stvorila si
len aby som nemohol
zvlhnúť na prsiach tvojich
a presiaknúť

k tebe

BOŽE, TUTO ŽENU NEZATRAŤ

Naše oči sa nepustili
a ja skákal som z jednej hviezdy na druhú.
Vtedy niekedy som uveril,
že všetci sme údmi jedného vesmíru.

Bol len zvuk, obsah sa kamsi stratil...
Kým som spal s dušou otvorenou,
spravila si mi sirupom na líce srdce
a nalepila naň odkaz: Bože, tohto nezatrať.

Odvtedy som ňa necítil v sebe,
tak mu neustále volám, nech nezatraťí teba, víla.
Veď čo zo všetkými tými ženami, keď neboli
skutočnými ženami. Vtedy to na druhý deň nebolí...

Objímam ňa a ty objímaj svet, plachetnica neskúpa,
lebo kto sa neviní, druhých neviní a tí nevinia jeho.
Púšťam ňa tak ako navždy milovať budem,
lebo iba láska čím jej je viac na cene stúpa.

PREČO NELŪBIME TÝCH,

KTORÍ LŪBIA NAS

V duši rozliala sa krutá záplava, potopa lásky.
Bránim sa, no rozum voči srdcu nemohúci je,
pochabý, z princípu rebela nemodliaci,
pokým najvyššie čaro sveta drzo vyrýva
do vnútra, ktoré nechce sa liečiť,
nikdy nevysychajúce korytá smútku,
všetko pamätajúce si hrubé vrásky.

Som zhorené krídlo, čo márne čaká na anjela.
Padlá obeť, ktorá v tme trasie sa. A zomiera.
Nie, toto nemá byť závet cliva ani vyčítavá
pre teba, labuť, v mojich očiach spanilá.
Určite aj ty si už stretla učiteľa,
čo vtisol ti cez pery pečať neopätovanej lásky.
No zabudla si – čistá neha nerobí nikdy gestá,
nieto ramená.

Preliala si teplo z lona do dlaní,
semienka spojení v srdci nechtiac upustila...
Kým ja blázon netušil som, že sa chytia
bez dažďa v citovej púšti aj na pláni.
Klamal som sa, vraj čo vzdych, to dotyk miloty,
páni, jakživ neotvárajte srdcia dámam,
čo nerobia žiadne drahoty.
Si vo mne omnoho hlbšie ako ja tej noci,
chvením prežívam fa znova zas a zas.

Som nekonečný pás pulzujúci,
ktorého rastúca sila tvrdo nivočí.
K čertu veľká túžba v závese s láskou obludnou!
Čo z ošialu ma vyliečí? Mám strach otočiť sa,
pozrieť sa osamelosti priamo do očí.

Tvojím mlčaním na cene stúpaš a ja blázon hľadám sa,
rovnako spôsob, ako tvoju stopu v sebe zahatať.
Kiež by som sa mohol zachrániť básňou,
jediným slovom z Venuše sa odpratať...
Aká žena to v tebe vlastne býva,
keď lacno ponúkaš svetu drahé objatie
a čistá láska na teba vôbec nevplýva.

Čo iných hreje, to u nás chladom praská,
tá iskra zbavila ma života. Ved'...
Si preč, aj keď k vode si ma nepustila,
iba žilu, ktorú zabudla si zatvoriť.
A na môj vzlykot žiadna odpoveď.
Prečo srdce človeka fahá k tým, čo neľúbia ho,
a nemiluje tých, ktorí chcú ho pohladíť?

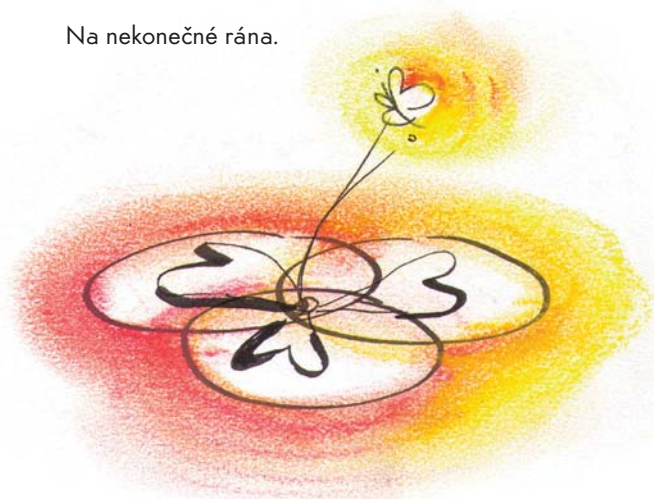
MILENKY

Strachom preklínané,
bez práva na lásku,
výhradne vinné.
Zavri sa, brána.

Kto nebol milenkou
nech hodí morálkou
súčinne vine
do tváre zrána.

Srdcia sa vypláčú
a muži vyvlečú.
Len milenky zhynú
nepochopené

Na nekonečné rána.

©ZVI SA ZAS

láskal som ťa v tvojom temnom období
aby lesklou čižmou spravila si do mňa ranu hlbokú
zabudla si pri rýchlom
tak si za vodou i za horou

mávnutím ruky zmenila si ma na priateľa
no správaš sa ku mne ako k nepriateľovi
choré gesto, z ktorého som ovracal mesto celé
to naše dotyky a sny som dávil...

päť rokov si mi ubrala a o desať som ostarol
som mocný, rozhodol som sa
vyplavím ťa v saune svojich túžob
keď už ani láska nevie ťa presvedčiť

ak ti bude zasa zle, ozvi sa
porozprávam ti príbeh
o vzdialenosti, ktorá sa nedá prekonať
a o smútku, ktorý sa dá iba prežiť
ale ani za toho ťa
n e z a b i j e